

Zece spații albe în biografia tricoloră a unui „dublu academician” cu trei doctorate neterminate (3)

**(Investigație jurnalistică dedicată memoriei patriotului român Andrei Vartic,
veritabil promotor al curentului unionist, curat și sincer, din Basarabia)**

-Continuare-

* * *

X. Operația de transplant hepatic care a salvat o viață și-o ...afacere de milioane

Un exemplu mai elocvent decât cel care urmează cu privire la posibilitățile folosirii publicității despre starea sănătății unor indivizi în scopul căpătuirii materiale n-au auzit nici absolvenții de la Facultatea de Drept, la cursul de Criminalistică, nici cei de la Facultatea de Management, la cursul de Administrarea afacerilor. Dar mai întâi de toate să-i oferim cuvântul jurnalistului **Mihai Sultana Vicol**: „Astăzi, Valeriu Matei continuă lupta sa aflându-se acolo de unde nu s-a retras niciodată, ținând flacăra românismului aprinsă. A trecut printr-o încercare dură a destinului. A suportat o operație, un transplant de ficat, dovedind mai mult decât oricare un umanism ortodox rar întâlnit: Lângă patul lui de suferință s-a aflat un tânăr care trebuia să suporte aceeași operație. Deși medicii îl pregătiseră pe Valeriu Matei pentru operație, el a spus că cedează ficatul tânărului, dovedind prin asta că este cu adevărat un mare sufletist, o conștiință” („LA”- 4.12.2014). Sultana semnează acest text în pofida altei informații, conform căreia primul ficat donat nu era compatibil și, V.M., nici nu era proprietarul aceluia ficat ca să-l doneze vecinului de cameră... Mi-am amintit de unde putea fi plagiat acest exemplu de umanism: de la marele filosof și patriot român **Mircea Vulcănescu**, care și-a oferit corpul său, în calitate de saltea, cu rămășițele de căldură pe care le mai avea, unui vecin de celulă în pușcăria kominternistă de la Aiud (Poate pentru acest act de adevărat umanism creștin ortodox nemaiîntâlnit pe Terra, **Alexandru Florian**-holocaustologul, fiul și apologetul profesorului marxist și ideologului comunist, **Radu Florian**, vrea să arunce azi în aer monumentele lui Mircea Vulcănescu?).

Dar poate Valeriu Matei de la Valeriu Gafencu a „împrumutat” exemplul său creștinesc: cel în care sfântul închisorilor, aflându-se în pușcăria cominternistă din Târgu Ocna într-o stare foarte gravă, practic, nemaivând speranță de viață, și nu se știa dacă, medicamentul minune la acea oră, streptomycină, pe care o avea, l-ar mai fi salvat de la moarte, i-a oferit-o colegului de celulă, evreului Richard Wurmbrandt, salvându-i astfel viața. Ca mulțumire pentru salvarea lui Wurmbrandt, peste ani (2013), Florianii din România, au protestat vehement împotriva conferirii postmortem lui Valeriu Gafencu a titlului de cetățean de onoare al orașului Târgu Ocna. Iar Wurmbrandt nici măcar n-a amintit de această faptă creștinească în memoriile sale de mai târziu, chiar dacă umanismul lui Gafencu l-a salvat de la moartea sigură...

Dar dacă această faptă ar fi fost posibilă și dacă V.M. ar fi dorit cu adevărat să dea un exemplu de umanism, el nu ar fi ratat o șansă reală în acest sens și ar fi cedat rîndul la transplantul de ficat

patriotului basarabean Andrei Vartic care s-a stins din viață cu același diagnostic. În perioada 2008-2009, cei de la Spitalul Fundeni, care decideau pe cine să pună în rând la operația de transplant, la un moment dat aveau de ales între pacientul V.M., care avea cetățenia statului român, sprijinul masiv al organizației PSD Prahova, avea și bani, dar și perspectiva de a mai avea, și patriotul român Andrei Vartic, care nu avea bani și aștepta cetățenia română de ani buni de zile, fără de care, nici teoretic nu putea fi ajutat de către Statul Român.

Când am aflat că din cauza lipsei cetățeniei române Andrei ar putea să-și piardă viața am plecat urgent, în aceeași zi, la București, și până în seară am și intrat în casa regretatului poet **Adrian Păunescu**, care m-a întâlnit noaptea în pragul casei îngrijorat de graba mea nocturnă pe drumurile aglomerate ale României. Când i-am explicat de pericolul morții lui Andrei, poetul a pus mâna pe receptor și nu l-a împiedicat ora târzie să-l sune pe ministrul de externe Cristian Diaconescu, încercând să urgenteze rezolvarea problemei cetățeniei lui Andrei Vartic. Ministrul n-a fost capabil să facă un bine pentru un adevărat patriot basarabean, grav bolnav. Poate de aceea acest ministru n-a încălzit prea mult locul de la MAE. Nu știu dacă acei doi oameni îl salvau pe Andrei de la moarte, dar știu cu siguranță că Andrei ar fi murit fericit având cetățenia Țării pe care o iubea la fel de mult ca pe cei doi copii ai săi, Ilinca și Ion.

După acest eșec Adrian Păunescu a scris un articol în „Flacăra” sa, și republicat în „Timpul” lui **Costel Tănase**, deja, la o săptămână după moartea lui Andrei Vartic: „Iartă-ne, române eminent, refuzat de România birocratică” („Timpul”, 9 iunie 2009), în care, indignat la maximum, a condamnat birocrăția românească postdecembristă.

* * *

La începutul anului 2011 starea sănătății lui V.M. se agravase și el cu soția sa și-au intensificat în mai multe direcții activitatea de colectare a sumelor necesare pentru operația de transplant de ficat: la guvernul României, la cel al R. Moldova, la Academia de Științe a Moldovei, la organizația prahoveană a Partidului social-democrat și la Fundația „Mihai Viteazu” din Ploiești, apelând și la marea interpretă **Irina Loghin** să-i organizeze concerte de binefacere pentru colectarea celor 50-70 de mii de euro, necesari operației. Au fost deschise cu acest scop două conturi bancare:

- **BRD: 300SV04482433000 Cod IBAN: RO38BRDE300SV04482433000 BRD Groupe Societe Generale București** (Vezi: <http://www.asociatiatighina.ro/donatii-pentru-valeriu-matei/>);

- **BCR: 225 980 11 590 cod fiscal: 0971 7058 80250. BCR Chișinău SA RNCBMD 2x.** (Vezi: <http://apropomagazin.md/2011/04/01/scriitorul-si-ex-deputatul-valeriu-matei-grav-bolnav-intinde-i-o-mana-de-ajutor/>).

Multă lume s-a înspăimântat de posibila pierdere a lui V.M. și oamenii i-au sărit în ajutor. Social-democrații ploieșteni, ca întotdeauna, au reacționat primii, dând un exemplu demn de urmat pentru guvernele celor două state românești, transferând cea mai frumoasă sumă, care depășea de câteva ori costul real al operației (nu cunosc dacă există și în acest domeniu așa-zisul „otkat” pentru cel ce sponsorizează, sau organizează sponsorizarea, și, dacă, da, cât la sută alcătuiește acesta). În asemenea caz n-ar mai fi fost nevoie de continuarea colectării mijloacelor bănești. Pacientul însă nu s-a grăbit să închidă conturile bancare, sumele colectate în plus n-au fost întoarse sponsorilor dar nici n-au fost donate unor case de copii orfani sau satului natal pentru asfaltarea unui kilometru de drum, din sat până la șoseaua Hâncești-Leova, sau pentru

elaborarea unei monografii a satului natal și a neamului Maticiu-Matei (despre care istoricul Vlad Ciubucciu scria fără acoperire documentară în campania electorală prezidențială din toamna anului 1996: „Valeriu Matei este urmașul unui membru al Sfatului Domnesc din timpul lui Ștefan cel Mare și Sfânt – Pan Matei Stolnic”), sau pentru reparația bisericii în care a fost botezat pruncul Valerică, înfășurit, pentru construcția unor monumente în cimitirul din sat, dedicate părinților decedați și „celor șapte frățiori morți de foame în anii 1946-1947”.

Cunoscând bine capacitățile intelectuale și faptele lui V.M. nu ne vom mira dacă se vor adeveri zvonurile despre achitarea operației de transplant hepatic din bugetul Casei Naționale a Asigurărilor în Medicină din România, conturile pline ochi ale familiei rămânând neatînse.

După doi ani de la anunțata operație V.M. a solicitat și a publicat în săptămânalul „Literatura și arta” două interviuri cu chirurgii de la *Fundeni*, basarabeanul **Vlad Brașoveanu** (LA, 21.02.2013) și academicianul **Irinel Popescu** (LA, 21.03.2013), interviuri din care așteptam informații despre succesul operației, și exprimarea recunoștinței pentru reușita transplantului. Am rămas profund mirat să nu găsesc în textul interviurilor nicio referință la operație și nicio expresie de recunoștință, de parcă ea nici n-a avut loc.

Nu ne-am pus scopul să informăm cititorii despre sumele adunate pe cele două conturi indicate mai sus, ele fiind secrete. (V.M. s-a lăudat însă unor admiratori ai licoarei lui Bachus, potențiali bolnavi de ficat, că dacă nu se vor potoli vor fi nevoiți să colecteze și ei suma de 400 de mii de Euro pentru un transplant de ficat). Ceea ce putem face azi cu siguranță pentru satisfacerea curiozității cititorilor este să prezentăm un calcul elementar, punând la socoteală prețul automobilului cumpărat în zilele transplantului (fără a fi indicat în Declarația de avere), cu care operatul a fost adus de soție acasă la Chișinău după operație, pacientul lăudându-se cunoscuților că soția i-a făcut această surpriză costisitoare din propriile economii, care n-au fost folosite pentru operația dificilă, sume din care probabil făceau parte și colectările de bani de la pensionarii AȘM, inclusiv câte o mie de lei de la pensionarii din rândul cercetătorilor științifici ai Institutului de filologie. Abia în Declarația de avere din 25 mai 2015, V.M. a indicat un alt automobil, nou-nouț, **Volkswagen Tiguan**, procurat în 2014, și care a costat mai multe zeci de mii de Euro.

Fără restricții ne putem referi doar la cel de-al treilea cont, cel de la BC *Moldova Agroindbank*, la care se adună economiile curente și nesecretizate ale familiei Matei (Vezi link-ul:

http://www.mae.ro/sites/default/files/file/DADI/2013/2014.07.10_matei_valeriu.pdf), deschis în anul 2013, cu prilejul numirii în funcția de director al ICR-Chișinău. Sumele din acest cont sunt indicate în Declarația de avere a lui V.M. prezentată pe data de 2 iunie 2014

(vezi: http://www.mae.ro/sites/default/files/file/DADI/2013/2014.07.10_matei_valeriu.pdf)

sau în cea prezentată pe data de 25 mai 2015 (vezi:

http://www.mae.ro/sites/default/files/file/DADI/2014/05.06.2015_matei_valeriu.pdf).

Dar să vedeți ce declarație de avere a prezentat V.M. pentru anul financiar 2015, publicarea căreia pe site-ul MAE a întârziat ca niciodată, cu mai bine de o lună față de termenul prevăzut de lege și s-o comparați cu declarațiile altor bieți funcționari ai MAE. (vezi:

https://www.mae.ro/sites/default/files/file/DADI/2015/2016.06.24_matei_valeriu.pdf).

Nu-l invidiez deloc pe acest „acad.”, care s-a umilit peste măsură, cerșind pentru operația de transplant sume mari, având suficienți bani pentru orice operație, oricât de scumpă ar fi fost ea. Și ar fi putut să scape de această rușine dacă ar fi cedat măcar vreo sută de mii de dolari din prețul imobilului de 320,1 metri pătrați, din str. Alexandru cel Bun, nr. 42, fostul sediu al Partidului Forțelor Democratice, privatizat cu succes, judecându-se pentru asta și cu Doinița

Sulac. Pentru că suma de câteva sute de mii de dolari pe care o putea liber încasa vânzând acest imobil cu un preț mai mic i-ar fi fost suficientă pentru achitarea transplantului, pentru construcția unui „cuibușor de nebunii” în Marea Capitală și pentru achitarea celor 240 de mii de lei, datorii istorice din Electorala - 2001 față de Tipografia *Universul* din Chișinău.

La câștigul menționat mai sus se adaugă și **frumușica sumă** încasată de la A.R. din vânzarea apartamentului de 139,7 metri pătrați de pe str. Serghei Lazo, din blocul prezidențial (imobil dispărut împreună cu suma ridicată din vânzare din Declarația de avere pe anul 2015), un milion și 300 de mii de lei moldovenești, venitul anual (2015) al familiei de la ICR, 26 400 lei românești alcătuieste indemnizația anuală (2015) de membru de onoare al Academiei Române, 64 mii de dolari depuși pe contul de la Agroindbank (a.2013, 24 mai) și 14 mii de euro pe contul de la BCR (a.2015). Suma de 25 de mii de euro depuși în 2015, 25 mai, pe contul de la BRD au dispărut din Declarația completată pe 25 mai 2016, fiind, probabil, cheltuită pe materiale de construcție pentru pălătelul din Marea Capitală. Un mic adaos la averea agonisită până în prezent ar putea aduce o eventuală vânzare a colecției de artă de 21 de mii de euro, casa de 60,9 m.p. și lotul de 16 ari de teren din comuna Bardar. Mai pe scurt, iată un nou „unionist” basarabean, **Maticiu-Matei**, devenit peste noapte milionar alături de multimilionarul, și el „unionist convins”, **Plahotniuc-Ulinici**...

Acumulând cu sudoarea frunții așa sume fabuloase ar fi fost mare păcat să nu folosească o parte din ele pentru procurarea sau construcția unui imobil luxos la curte, ca să nu se strâmtoreze în apartamentul de serviciu al ICR de pe strada Eminescu din Chișinău sau în cel de „patriot basarabean” din București.

Dar și mai mare este păcatul îmbogățirii astronomice, dintr-o singură operație de transplant, fie ea și complicată, după care să te faci a uita să exprimi public profundă recunoștință chirurgilor de la Fundeni, să nu le mulțumești donatorilor pentru binele făcut, așa cum s-a întâmplat de exemplu cu marea interpretă Irina Loghin, care i-a cântat până a răgușit în concertele de binefacere înmulțindu-i considerabil sumele de pe cele două conturi, ca mai târziu să-i mulțumească interpretei în emisiunea din 28 septembrie 2013, de la Vocea Basarabiei, cu următoarele cuvinte: „Irina Loghin, s-o spunem așa cum este, a cântat și mai cântă și kitsch-iuri..., a încurcat genurile..., stilul înalt cu altul de mahala..., care nu întotdeauna este de bun gust... Să nu se supere nimeni pe mine, dar dacă facem o analiză a producției muzicale de multe ori avem ce le reproșa unor mari interprete, cum ar fi Irina Loghin... Eu îi cunosc repertoriul și-l interpretez chiar din copilăria mea...”.

Nelimitată nerușinare: să-ți cânte „kitsch”-iuri de pomană o interpretă-ștea a folclorului românesc, să-ți adune atâția lei, și să-i mulțumești pentru asta în așa hal la un post de radio care este ascultat de românii de pe ambele maluri ale Prutului?! (Putem doar bănuși care-i manea care l-a supărat atât de mult pe V.M.: „Banii, banii, banii / Mi-am distrus viața și anii...”. Și mai putem bănuși de ce interpreta i-a cântat manelele la concertele de binefacere: ca să adune cât mai mulți bani pentru transplant de la fani ei români care nu-s puțini, mulți dintre ei preferând manelele în loc de muzica adevărată, iar ea încă neștiind că la acel moment prahovenii ei deja îi donase lui V.M. suma care depășea cu mult suma necesară pentru operație...

Cât privește sumele adunate în anii 2011-2014 pe alte două conturi bancare ale familiei Matei, își va spune cuvântul, la primul control, Agenția Națională de Integritate de la București. Poate doar atunci vor afla radioascultătorii care îi suportă emisiunile și PSD-iștii prahoveni cât de bogată este această familie basarabeană. După care V.M. are toate șansele să fie acuzat pentru fals în declarația de avere, urmările devenind imprevizibile. În acest caz excludem un scenariu pentru

alte „trei accidente cerebrale” pentru că și răbdarea Lui Dumnezeu are limite și nici DNA-ul, după cum ne-a convins până acum, nu doarme.

Iată o concluzie pe care am făcut-o de multe ori în viața mea, despre astfel de oameni: **n-a rezistat omul ispitei și a mușcat din mărul lăcomiei infinite, iar lăcomia n-a dus la bine pe nimeni niciodată...**

* * *

Este cunoscut faptul că V.M. posedă o memorie deosebită a textelor lecturate sau audiate. El poate memoriza, ca un dictafon, un dialog de ore întregi cu interviueatul, apoi, venind acasă, îl poate stenografia până în amănunte pe zeci de pagini. Dacă ar fi devenit actor de teatru, V.M. ar fi cunoscut pe de rost toate rolurile femeiești și bărbătești din dramaturgia românească și o parte din cea rusească. În acest sens ne pare rău că azi încă nu-i putem citi memoriile scrise în vara anului 1978 la Festivalul din Havana. Azi putem judeca doar calitatea poeziilor scrise în acea vară splendidă pe „Insula Libertății” și publicate în compartimentul „Stea peste mare” din volumele sale, înțelegând perfect de ce nicio poezie publicată din ciclul cubanez nu este dedicată Festivalului de neuitat. Dar, cu cât interes am citi noi azi memoriile scrise de V.M. în perioada „exilului moscovit”, după întâlnirile sale întâmplătoare din metropola rusă cu scriitori și fruntași din România socialistă și Moldova sovietică: Laurențiu Fulga, Mircea Ciobanu, Anghel Dumbrăveanu, Ion Cocora, Ioan Alexandru, Mircea Cosma, Grigore Vieru, Liviu Damian, Nicolae Rusu ș.a.!

Drept că V.M., având o bună memorie, deseori exagerează și spune minciuni fără limită. Bunăoară, numai cât face perla ieșită din gura lui în emisiunea, din 28 septembrie 2013, „Ora de cultură”, despre Maria Tănase, protagonistul menționând: „Eu pot să vă dau vreo 5 mii de texte/cântece geniale, folclor autentic, pe care le-am învățat de la maică-mea, le și interpretez uneori...” (Sic! Caz demn de Cartea recordurilor! – n.n.). În concertul electoral de la Manej, din 21 februarie 2001, al „Lăutarilor” lui Nicolae Botgros, în care a evoluat și „solistul” V. M., acesta anunțase că știe 500 de cântece (Maria Tănase avea un repertoriu de doar 400 de cântece), interpretând atunci doar două din ele. Deci, din 2001 până în 2013 a mai învățat 4500 de cântece, inexistente, (când să mai scrie și disertația bietul „interpret” ?), folclor autentic, nu kitsch-uri ca la Irina Loghin. Nici măcar Maestrul-lăutar Nicolae Botgros care candida atunci pe o listă electorală cu V.M., nu i-a fost de mare folos PFD-ului, acumulând doar 1,22% din electoratul basarabean la alegerile parlamentare din 25 februarie 2001.

Sau o altă perlă, cea din 13 februarie 2015, de la emisiunea dedicată poetului Grigore Vieru la 80 de ani de la naștere, „Loc de dialog. Contează argumentul”, de la Radio Moldova, în care protagonistul V.M., pe parcursul celor circa două ore de emisie, nu mai conținea să obosească radioascultătorii cu ale sale merite, uitând că a fost invitat la emisiune să vorbească despre Grigore Vieru (exact ca în emisiunea recentă de la 10TV, consacrată memoriei Maestrului Ion Ungureanu, în care V.M. în loc să vorbească despre regretatul om de cultură românească s-a lăudat cu bățiile pe care le-a primit la Lubeanca când lupta cu imperiul sovietic al răului pentru idealurile noastre naționale). Uneori exagerând, ca atunci când menționa că în perioada 1980-1989, fiind interzis la Chișinău, a publicat în periodicele din România 90 de poezii. Nu știu dacă V.M. avea scrise atâtea poezii, dar dacă le și avea scrise și erau publicate, apoi apare un mare semn de întrebare: cum poți să fii interzis „acasă”, la Moscova, pentru naționalism și antisovietism, și, totodată, să publici în presa românească 90 de poezii și să nu fii închis la balamuc? Dar poate că V.M. avea „permis” să publice în România, mai ales că Mihai Cimpoi l-a

trădat într-o emisiune de la Vocea Basarabiei că V.M. păstra în garsoniera sa din or. Istra o mașină de dactilografiat cu litere latine, pentru care avea la Moscova autorizație legitimă, deci cu permis de la regimul sovietic, ca să-și însăileze mai productiv scrierile „naționaliste” și „antisovietice” (nepublicate până astăzi). Mai fiind cunoscut și faptul că pe atunci făceau duba dacă îți găseau acasă o mașină de scris cu litere „burghezo-moșierești” românești...

* * *

Investigația dată a fost finalizată la sfârșitul anului 2015. În rezultatul acesteia au fost dezvoltate zece pete albe în biografia trucată a lui V.M. Ele, desigur, sunt mai multe, dar mai mărunte. Pentru a le dezvolta pe toate ar trebui să scriu o carte. Doar interviul din 31.03.2002 cu **„navetistul de la transporturi”** din perioada doctoratului ieșean al **„navetistei de la filologie”** ar ocupa multe zeci de pagini. Sperăm însă că și acestea sunt suficiente pentru a înțelege ce hram poartă acești **promotori ai românismului de paradă**, acești **„români mascați”** și totodată **„luptători înverșunați pentru idealul reîntregirii Neamului Românesc”**, unul dintre ei fiind protagonistul investigației noastre.

Publicarea investigației, însă, am tot amânat-o, sperând că V.M. își va lua o pauză ca să-și tragă sufletul, și ca să ne lase și pe noi să facem același lucru. Mai mult, chiar îmi doream să nu fie nevoie de publicarea ei ca să rămân doar cu plăcerea primei mele experiențe de investigație jurnalistică, la aproape șapte decenii de viață, dar n-a fost să fie. V.M. s-a lansat cu noi discursuri radiofonice și publice mincinoase, cum ar fi cel din emisiunea de la VB (26 decembrie 2015) în care protagonistul a luat-o din nou razna, declarând că în cele 365 de zile și nopți ale anului 2015 cei patru angajați ai ICR-ului chișinăuian au realizat 360 de acțiuni culturale, în mediu câte una pe zi, sau câte 90 pe cap de ICR-ist (statistici umflate, exagerate, de tot!!!, adevărată „ocikovtiratelstvo” - noțiune inventată în 1983 de Andropov). S-ar părea că cei patru angajați de la ICR nu au nici sâmbete, nici duminici, nici concedii, nici zile de naștere sau onomastice, nici mese de pomană și nici copii/nepoți de educat etc. Cum să nu te întrebi pentru ce întreținem noi cu milioane un minister al culturii, dacă cei patru angajați ICR-iști realizează mai multe acțiuni culturale decât întreg Ministerul moldovean al culturii? Scriitorul Ion Anton a și menționat la înmânarea premiului „Grigore Vieru-2016” că ICR-ul moldovean „este cel de-al doilea Minister al Culturii, dacă nu chiar primul, de când în fruntea instituției a venit scriitorul Valeriu Matei” (LA, 21.04.2016).

Adăugăm aici și plictisitoare „momente poetice” din ultimul an, cu poezii proprii citite cu vocea răgușită la Vocea Basarabiei, indicând obligatoriu și anii când au fost scrise, subliniind îndeosebi perioada de „luptă eroică” cu imperiul răului în „surghiunul” din Noul Ierusalim... O noutate absolută fiind și participarea lui V.M., în calitate de artist al scenei, de Ziua culturii române, la un spectacol-parodie la legendarul **Cenaclu Flacăra** fondat și condus cândva de regretatul poet Adrian Păunescu, în care „artistul nostru” a recitat, a fluierat, a cântat până și-a pierdut vocea. Și pentru că bani pe contul ICR-ului mai erau, la 21 aprilie, „ministrul celui de-al doilea minister al culturii” a organizat la Teatrul poetic A. Mateevici un nou spectacol poetic cu genericul „Vecernie Regală”. (Și pe 14 ianuarie curent a avut loc un spectacol cu acest generic uimind cele câteva zeci de spectatori veniți la Teatrul A. Mateevici din Chișinău).

Dar cele două ore de viol informațional, ore de autolaude și minciuni inimaginabile, ale emisiunii din 9 aprilie 2016 (cu înregistrări de la întâlnirea din 29 martie 2016, cu elevii Gimnaziului din Dumbrăvița, Sângerei), au pus punct la toate. Protagonistul s-a lăudat că **el ne-a desprins de imperiul răului** numit URSS, la tratativele de la Novo-Ogoryovo, în 1991, contrazicându-și cuvintele menționate puțin mai sus: „Noi nu am cucerit independența – ea ne-a fost oferită de

către Rusia (poate la cerința lui VM?-n.n.)...”. Amintim că la acele tratative au participat delegațiile doar a nouă republici sovietice: Federația Rusă, Ucraina, Belarus, Kazahstan, Uzbekistan, Azerbaidjan, Tadjikistan, Kârgâzstan, Turkmenistan, fără R. Moldova. Oare din care delegație a făcut parte “desprinzătorul” nostru de imperiu la acele tratative?

Tot în acea emisiune V.M. și-a șters picioarele de memoria celui mai mare rapsod basarabean din perioada ocupației sovietice, Nicolae Sulac. ICR-istul cică a dorit la un moment (cine l-ar crede?) să finanțeze editarea unui CD cu muzica lui Nicolae Sulac, dar cât n-a dorit el de mult n-a putut selecta 12 din sutele de cântece interpretate de rapsod pentru a-i edita un CD. Zicea că n-a descoperit nicio perlă folclorică autentică în afară de cântece de tipul „Frumoase-s nunțile-n colhoz”. Așa să fie oare? V.M. bun la toate încă n-a înțeles cine a fost Sulac pentru basarabeni în perioada ocupației sovietice, n-a înțeles că piesele de autor interpretate de Sulac demult au devenit folclorice, inclusiv cele colhoznice, și nu vor putea fi șterse din memoria colectivă. Dacă poeziile lui V.M. sunt mai bune ca cele pe care le cânta Nicolae Sulac, cum de nu s-a găsit un compozitor să compună măcar un cântecel asemănător celui interpretat de Sulac despre nunțile colhoznice? Are el, V.M., vreo poezie cu o încărcătură emoțională de nivelul celei intitulată „Pe pământul nostru drag” sau „Așa-i viața omului” și câte altele?

Oare nu-i era mai ușor lui V.M. să recunoască cinstit că și azi continuă să se răzbune pe regretatului rapsod și pe fiica sa, Doinița, care i-au încurcat să pună mâna pe întreaga clădire de pe strada Alexandru cel Bun 42 (nu doar pe cei 320,1 m.p.), în care și-a dat obștescul sfârșit fostul Partid al Forțelor Democratice pe care el l-a condus până nu l-a văzut înmormântat iar clădirea privatizată? (Această privatizare fiind poate și motivul lichidării partidului?..).

O altă noutate deocheată anunțată de V.M. în emisiune a fost „descoperirea” variantei a opta a textului Declarației de Independență a R. Moldova, pe care chipurile tot el a scris-o (ca și pe celelalte șapte) în noaptea din preziua proclamării Independenței, în realitate existând o singură variantă de text, pe care n-a scris-o pretinsul autor, ci, în primul rând, Aurel Preda, invitat de la București.

Acestea au fost penultimile picături, care au umplut paharul răbdării mele și care mi-au definitivat decizia de a publica, cu prima ocazie, rezultatele chinuitoarei investigații, truda care mi-a răpit prea mult timp pe care-l puteam folosi mai productiv, pentru realizarea altor proiecte frumoase românești.

Nici în Sâmbăta Mare, la emisiunea din 30 aprilie 2016 (cu reluare a doua zi, de Paști), V.M. nu și-a lăsat radioascultătorii să se pregătească în voie de noaptea Învierii și să serbeze Paștele, transmițându-le înregistrarea radiofonică a întâlnirii din 26 aprilie a „dublului acad.” cu gimnazienii din satul Mirești-Hâncești și vernisarea expoziției „George Călinescu - scriitor, istoric și teoretician al literaturii române”. În pauzele dintre povestirile sale despre opera și personalitatea marelui critic și istoric literar le pune copiii pe urechi noi kilograme de macaroane, uitând (?) că emisiunea va fi transmisă în SÂMBĂTA MARE, iar în reluare chiar în ZIUA DE PAȘTI...

Din emisiunea dată am mai aflat o noutate absolut, precum că V.M. „a avut prilejul să studieze la Biblioteca Vaticanului documente străvechi din istoria românilor în latină și în greaca veche”, limbi pe care încă nu le posedă ca și germana sau engleza în timpul „studierii” documentelor din dosarul Pactului Ribbentrop-Molotov... Și aceste descoperiri m-au convins a căta oară că BOALA ASTA LEAC NU ARE, boala sacului cubanez plin cu minciuni și laude având un singur leac, o singură metodă posibilă de tratament: TRANSPLANTUL DE CELULE

SĂNĂTOASE ÎN CREERUL CU CELULE MINCIUNOASE, o operație ușoară și eficientă. Operația dată se numește **SCOATEREA LA SUPRAFAȚĂ A ADEVĂRULUI ADEVĂRAT** din ascunzișurile întunecate ale politicului moldovenesc infect, făcând investigații jurnalistice serioase și punerea lor la dispoziția cetățenilor plătitori de impozite, dar și a protagoniștilor acestor investigații, **pentru o mai bună învățătură**. Anume acesta a fost scopul investigației mele jurnalistice, ea fiind prima în viața mea, și la care am muncit ani de zile și nopți de insomnie, fiind convins că (scuze, mă autocitez!): ele sunt “necesare pentru binele lui, pentru binele nostru, în ajutorul unor critici și istorici literari, onești și obiectivi”.

Iată de ce le-am zis editorilor RJR: TEXTUL INVESTIGAȚIEI - BUN DE TIPAR!..

* * *

Trebuie să recunoaștem că cele două calități ale lui V.M., cea de bun **orator** având și o bună **memorie**, i-au făcut pe unii, dar l-au făcut și pe el să creadă că-i atins de geniu. (**Spunea cândva un coleg de partid, mai călit, într-un cerc mai restrâns, despre alți doi din colegii săi mai tineri: “Nu cred că oamenii care posedă astfel de calități pot rămâne neobservați de anumite organizații, autohtone sau străine...”**. “Călitul” a spus mai multe atunci dar **subiectul acestui material fiind altul ne oprim aici!**). Numai că aceste două calități fiind exploatare la maximum de purtătorul lor în scopuri egoiste, de căpățuire, i-au jucat festa... Să recunoaștem și că saltul fulminant al lui V.M., a fost posibil cu sprijinul lui Mircea Cosma, fostul președinte al organizației județene Prahova a PSD, fost președinte al CJ Prahova, azi condamnat penal, la opt ani, punând pe tapetul penal și ambii săi copii, Vlad și Andreea, tot pentru corupție, nemaîntâlnită la copiii altor politicieni (cică legendara ordonanță nr.13 îi viza și pe Cosmeștii prahoveni?). Asta chiar dacă M.C. a fost unul dintre cei mai buni administratori de județ pe care i-a avut România modernă, doar că afacerile de peste 2 milioane de euro i-au demolat "statuia sa de marmură". Așa se întâmplă atunci când nu ai simțul măsurii, atunci când muști dim mărul lăcomiei infinite! V.M. fiind legat și el atât de strâns de cei trei prahoveni, a nimerit în capcana corupției prahovene cu toate că avea mult mai multă experiență față de cei doi copii ai lui M.C.

Greu de zis ce i-a legat pe acești doi prieteni la cataramă, M.C. și V.M., dar relația lor a fost una de invidiat. Nu știu cu exactitate ce i-a legat, dar, în acest sens, există multe legende. După cum zic unii, prietenia lor s-a încheiat încă de la Moscova, din perioada “surghinului” lui V.M. la Noul Ierusalim. Știu de la un fost ghid că M.C. a călătorit mult prin URSS în perioada sovietică, și că acestuia de fiecare dată i-se încredința funcția de conducător de grup, având la Prahova funcții înalte la UTC sau la partid... Comportamentul (sau rolul?) său însă în aceste excursii era unul de “naționalist roman” neînfricat. După aceste “ieșiri naționaliste” ale lui M.C. ghizii aveau de scris explicații pe multe pagini șefilor acoperiți din INTURIST, iar M.C. peste scurt timp revenea cu succes în URSS, în fruntea altor grupuri de turiști. De aceea nu m-am mirat prea mult atunci când am aflat că M.C. a fost ales de patru ori lider al județului Prahova, în industria petrolieră a căruia, după Decembrie 1989, au activat cei mai mulți vorbitori de limbă rusă... Alții presupun că începutul a avut loc din perioada multiplicării și inaugurării prin localitățile celor două state românești mult peste o sută de copii de busturi (la prețul celor originale?) ale personalităților istorice ale Neamului Românesc (un fel de spălături ale bugetului Fundației culturale “Mihai Viteazu” din Ploiești, președinte al cărei este M.C.). Cea mai simpatică părere este cea legată de șarmul și agerimea minții “navetistei de la filologie”, care a fost capabilă să-i apropie atât de mult pe acești doi bărbați... Mai există o părere, cea din tabăra a 4-a, specializată în sexologia masculină, cu care nu doresc să pierd timpul care devine mult mai prețios atunci când ajungi membru de onoare în “Clubul celor de vârsta a treia”. Dar poate toate patru variante luate la un loc au fost prezente în procesul de apropiere a acestora, cine știe cu precizie?... Personal, i-am cunoscut mai bine patriotismul lui M.C. o singură dată în viață, atunci când i-am înmânat la hotelul “Dacia” din Chișinău un exemplar de carte, **COTUL DONULUI-1942**, iar el, apreciind-o patriotic, m-a rugat să tipăresc încă două mii de exemplare de carte pentru veteranii prahoveni ai celui de-al Doilea Război Mondial... După ce am tipărit doar 1500 de exemplare de carte cu bani împrumutați nu mi-a mai răspuns la apelurile mele telefonice. O singură dată mi-a răspuns secretara lui dar când a aflat care-i buba n-a mai reacționat la următoarele apeluri. Am depozitat tirajul suplimentar în garaj alături de celelalte cărți pe care le mai aveam acolo din primul tiraj, dând afară bătrâna TOYOTĂ, pe trotuarul din fața blocului până vor veni vremuri mai bune.

(Până la urmă o parte din acel tiraj suplimentar mi-a fost de folos pentru ce ar trebui să-i fiu recunoscător omului: cu acest tiraj suplimentar am putut să ajung cu prezentări de carte în aproape o jumătate din județele României, un exemplar de carte ajungând și pe masa lui Victor Ponta, premierul având curajul să inițieze construcția, apoi și inaugurarea, pe 25 octombrie 2015, de Ziua Armatei Române, a primului Cimitir românesc din zona Stalingradului, în memoria eroilor români, căzuți acolo pentru că ne-au dorit nouă, basarabenilor și nord-bucovinenilor, să fim liberi de comunism. Adevărat, că Memorialul a fost inaugurat la Rosoška, lângă Volgograd, pe teritoriul unui grandioase Memorial german, unde au fost reînținuți un sfert de

million de ostași germani și nu la Cotul Donului, la 100 km de acest cimitir, unde s-au prăpădit 156 de mii de ostași români. Iar de-ai noștri, din cei 156 de mii de ostași români prăpădiți la Cotul Donului, au fost reînținuți la Rosoșka doar 90, care au fost dezgropați la Serafimovici, unde au luptat alături de ostașii italieni.

...V. M. a riscat de mai multe ori cu onoarea sa, atât cât o mai avea, pentru a-l proteja pe marele său amic, tot așa cum și-a protejat în 1999 amicii săi bănoși din hotelul Moldova, punând pe tapet fracțiunea parlamentară, partidul pe care-l conducea și chiar întreaga sa carieră politică (Asta, da, prietenie!). Iată un singur exemplu cum l-a protejat pe M.C. într-o luare de cuvânt la Ploiești (informație din ziarul **Curierul National**, din 19 august 2014), intitulată, **Mircea Cosma, trimis în judecată de DNA, elogiât de scriitorul moldovean Valeriu Matei:** “Directorul ICR Chișinău, Valeriu Matei, distins poet și scriitor, l-a elogiât pe președintele CJ Prahova, Mircea Cosma, cercetat sub control judiciar pentru luare de mită și abuz în serviciu. Valeriu Matei a avut numai cuvinte de laudă pentru politicianul prahovean, afirmând într-un interviu acordat presei locale că Mircea Cosma „a stat la originea relațiilor ample dintre Basarabia și Prahova, fiind un exemplu care merită să fie preluat și de alți politicieni”. Dar “ce folos de lauda de ...tine care nu miroase-a bine”, dacă n-o poți anexa, ca mărturie favorabilă, la dosarele DNA cu tematică prahoveană...

* * *

Se amăgesc amarnic cei care cred că mi-a fost ușor să întreprind această investigație, s-o pun cu multe amănunte pe hârtie apoi s-o mai fac și publică: În clipa când am postat pe blog prima parte a acestui text (28.01.2017, ora 23.00), pulsul meu s-a dublat, iar hipertensiunea mi-a amintit că nu m-a părăsit încă, mărindu-se simțitor, și n-am închis un ochi toată noaptea, riscând a doua zi să conduc TOYOTA mea de vârsta unei fete mari de ...19 anișori.

A doua zi mi-au și reproșat unii cititori că nu-i momentul, nu-i bine să ne batem între noi, unioniștii, având acum un dușman atât de perfid precum este Igor Dodon, proaspătul președinte românofob al celui de-al doilea stat românesc, Republica Moldova.

-Dar când se va putea? - i-am întrebat; Nu s-a putut când creșteau copiii noștri mulți dintre care deja ne-au părăsit din cauza (in)activității unor iscusiti și lacomi românofoni-“unioniști” și a activității productive a românofobilor-unionaliști și acum să așteptăm ca și ceilalți copii și nepoți, să mai crească, să termine studiile ca să țină și ei calea străinătății? Iar noi, rămașii acasă, să culegem în continuare roadele luptei “eroilor unioniști” cu imperiul răului? Dodon are pe limbă ceea ce are și în creerașul său, dar câți “de-ai noștri”, procedează invers: vorbesc frumos despre UNIRE dar mintea lor fiind ocupată cu sumele în RONi sau Euro și cu Ordine naționale, “Steaua României”, în grad de Comandor sau măcar de Ofițer...

Pe mine nu mă mai miră activitățile acestor ziși “unioniști”, cu pașapoarte diplomatice, care se supără cumplit atunci când vameșii, la trecerea frontierelor UE, încearcă să le verifice portbagajele limuzinelor luxoase, ei bătându-se cu pumnul în piept că sunt diplomați ICR-iști și, chiar, academicieni, și nu pot fi înjosiți în halul acesta... Cel mai mult mă miră cum ajung ei în aceste funcții înalte gestionând bugete de milioane de Euro în favoarea personală și să nu știe nimic de aceste hoții structurile secrete românești... Este imposibil să crezi că acestea pot fi coparticipante la multe fapte negre în defavoarea Statului Român...

* * *

Închei aceste rânduri cu un citat împrumutat din articolul „Arta de a nu dispera niciodată”, semnat de V.M. și publicat în săptămânalul „Literatura și Arta”, acum zece ani (22.02.2007), și dedicat unui profesor de la ASEM la jubileul său de 50 de ani: **unii, pentru „...a-și camufla inconsistența profesională, s-au făcut ba fotografi ambulanti, ba genialogisti hazardați, adunându-și însăilările publicistice redactate vârtos de alții în broșuri de un diletantism aparte”**. Articolul a fost scris nu pentru a-l bucura pe jubiliar ci pentru a scădea elanul celor care se ascundeau sub noțiunea de „unii cu inconsistența profesională” și cu „însăilările publicistice redactate vârtos de alții”, pe care i-am recunoscut, dar atunci, n-am reacționat la mușcătura „înțarului de Cazangic”, ca mai târziu să-mi pară rău. Îmi aminteam de acea “mușcătură”, de fiecare data când ascultam minciunile și autolaudele din cele peste o sută de emisiuni din, deja, fostul ciclu, „Ora de cultură”, de la postul de radio “Vocea Basarabiei”, pe care, cu greu, dar cu atenție și mare răbdare, le-am ascultat, fiindu-mi de jutor în efectuarea acestei investigații (psih)jurnalistice...

În fine, Nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze de la cititori pentru unele greșeli gramaticale în paginile pe care le-am scris, comise din cauza că n-am dorit să le vadă până la publicare și alți martori, fie ei redactori profesioniști sau, pur și simplu, prieteni, investigația fiind pregătită și realizată în mare taină, pentru orice eventualitate...

Vasile ȘOIMARU,
dr. în economie (1978),
semnatar al Declarației de Independență a R. Moldova (1991),
membru al Uniunii Scriitorilor din R. Moldova, Publicistică (2011),
laureat al Premiului Academiei Române, Sociologie (2015).

28 ianuarie 2017, prima zi a Anului Nou chinezesc al Cocoșului de Foc